

Een perfecte nacht
&
Nooit meer alleen

Bella Andre bij Boekerij

Sullivan-serie

Op het eerste gezicht

Vanaf nu, altijd

Verliefd en verloren

Betoverd door jou

Als je van mij was

De ware voor jou

Kom in mijn armen

Voor altijd in mijn hart

Een gestolen kus

De *Seattle Sullivans*-serie

Een perfecte nacht

Nooit meer alleen

Jij bent de ware

Bella Andre

De Seattle Sullivans

Een perfecte nacht
(novelle)

&

Nooit meer alleen
(deel 1)

ISBN 978-90-225-8528-3

ISBN 978-94-023-1154-9 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Seattle Sullivans novella: One Perfect Night & Seattle Sullivans #1: The Way You Look Tonight*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Baqup

Omslagbeeld: © iStock

Zetwerk: Textcase

© 2013 Bella Andre

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Een perfecte nacht 7

Nooit meer alleen 77

Een perfecte nacht

1

Lake Tahoe, California

Toen de skilift alsmaar hoger klom, probeerde Colbie Michaels niet te denken aan haar hart, dat bij elke meter die de lift omhoogging, sneller ging kloppen. Was er maar een manier om er niet aan te denken hoe ver ze van de grond verwijderd was en hoe zij en haar beste vriendin in de sneeuw onder hen zouden vallen, als de ketting die de skilift in de lucht hield zou breken.

‘Aarde aan Colbie.’

Mia Sullivans stem drong eindelijk tot haar door, evenals het feit dat de benen van haar vriendin van voor naar achter zwaaiden waardoor de hele stoel wiebelde.

‘Sorry, ik hou ermee op,’ zei Mia, die kennelijk haar gedachten kon lezen. ‘Ik weet dat je hoogtevrees hebt. Ik had je nooit in de lift moeten laten stappen.’

‘Je weet dat ik dit gewoon moest doen.’ Op dat moment kon Colbie zich nauwelijks herinneren waarom ze met alle geweld met de skilift had willen gaan. Ze wist alleen maar dat het iets te maken had met zichzelf uitdagen en al haar angsten onder ogen zien. Hoe dan ook, het maakte niets meer uit wat de reden was... ze kon nu immers niet echt uitstappen, hè? ‘Het gaat best goed,’ loog ze.

Haar vriendin keek naar de witte knokkels van haar handen, die de stoelleuningens krampachtig vasthielden. ‘Niet waar. Vertel me maar wat ik kan doen om je te helpen, dan doe ik dat.’

Voor Colbie kon antwoorden, stopte de lift opeens met een luid

gekraak. ‘Wat gebeurt er? Is hij kapot? Moeten ze ons nu met een helikopter hieraf komen halen?’

Mia kon er niets aan doen dat ze even haar ogen ten hemel sloeg. ‘Het is vast iemand die een beetje langer nodig heeft om in of uit te stappen.’

Maar Colbie hoorde het antwoord van haar vriendin nauwelijks, omdat ze bijna geen lucht kreeg en ze alleen maar hoorde hoe haar hart tekeer ging. Ofschoon ze wist dat ze niet naar beneden moest kijken, kon ze zich er niet van weerhouden om even te spieken.

Mia porde haar – ruw – tegen haar been om haar aandacht te trekken. ‘Hou op met paniekerig doen.’

De ongewoon streng klinkende stem van haar vriendin onderbrak de beelden van haar leven dat aan haar voorbijflitste.

‘Oké.’ Colbie haalde heel diep adem. ‘Goed idee.’

Mia grijnsde. ‘Goeie dominastem, vind je niet?’

Colbie trok haar wenkbrauwen omhoog. ‘Is dat wat het was?’

Haar vriendin knikte en leek heel erg met zichzelf in haar nopjes. ‘Ik zou een geweldige domina zijn, denk je niet?’

‘Een supergoeie,’ zei ze instemmend en voor het eerst sinds ze in de lift was gestapt, verscheen er een echte glimlach op haar gezicht. Niemand anders had haar zo goed kunnen afleiden. Alleen haar beste vriendin.

Als het enige meisje in een gezin met vier jongens had Mia Sullivan al vroeg geleerd dat ze haar mond moest opentrekken om niet verloren te raken tussen zwaaiende vuisten, stinkende sokken en rugbyhelmen. Colbie had het geluk gehad om te zijn opgegroeid op een straat afstand van het Sullivanhuis, een krakkemikkig vakmansion aan de kust van Lake Washington. Ze had de helft van

haar jeugd bij de Sullivans doorgebracht en was toen ze jong was misschien zelfs op elk van Mia's broers een beetje verliefd geweest.

Maar ja, wie niet?

Andere mensen hadden misschien de draak gestoken met Colbies hoogtevrees, maar de vrouw met wie ze al meer dan twintig jaar bevriend was niet. Ze herinnerde zich de eerste keer dat ze Mia had gezien nog. Ze waren toen vijf jaar oud en allebei nieuw op de kleuterschool. Alle anderen in de klas van mevrouw Tillman waren nerveus, omdat ze voor het eerst weg waren van huis. En omdat ze in een kring op het geknoopte matje stil moesten blijven zitten, om te luisteren naar wat mevrouw Tillman vertelde en om te oefenen met het schrijven van hun naam. Maar het allerergste was het speelkwartier, want stel dat ze geen vriendinnetjes zou krijgen?

Op het schoolplein waren een heleboel kinderen. Niet alleen de kinderen uit haar klas, maar ook nog grotere, uit de eerste, tweede en derde klas. Ze wilde zich net omdraaien en wegvlugten naar de klas en naar mevrouw Tillman, waar het enigszins veilig was, toen Mia Sullivan vlak voor haar kwam staan.

Colbies moeder had haar haar geborsteld tot het glansde en een nieuwe rok en een nieuwe trui voor haar eerste schooldag klaargelegd, maar Mia droeg haar lange haar in twee slordige vlechten en haar niet bij elkaar passende kleren hadden alle kleuren van de regenboog. Het andere meisje miste een voortand, waardoor haar grijns nog breder leek.

'Hallo, ik ben Mia. Ik vind jouw naam leuk. Colbie is cool. Zullen we vriendinnetjes zijn?'

Na deze simpele woorden viel er een zware last van Colbies schouders. Voor ze meer kon doen dan terug glimlachen had Mia

haar hand vastgepakt en renden ze over de speelplaats, op weg naar een van de honderden avonturen die ze in de loop der jaren zouden meemaken.

‘Oooh, kijk daar eens,’ zei Mia en ze wees naar een lange, breedgeschouderde man die van de berg af skiede. ‘Ik zou het helemaal niet erg vinden om straks samen met hem knus bij het haardvuur te zitten.’

‘Welk onderdeel van ons vrouwenweekend zou hij leuker vinden?’ plaagde Colbie. ‘De manicure of de lichte-haarplukjes-sessie? Of misschien wil hij liever de nieuwe waxen-zonder-rommel-set uitproberen die Janet heeft meegebracht.’

Colbie en haar drie beste vriendinnen hadden al vijf jaar lang ergens in de VS het eerste weekend van februari met elkaar doorgebracht. Dit jaar hadden ze voor hun vrouwenweekend een huisje gehuurd in Lake Tahoe in California. Er was maar een regel: mannen – zelfs sexy dates – waren taboe.

‘Als hij een van die dingen leuk vindt,’ zei Mia, en ze trok een gezicht, ‘dan hoeft ik hem niet meer. Ik denk trouwens dat hij het ook niet leuk vindt om verlovingsringen te moeten bewonderen.’

Hun vriendinnen Janet en Ellen droegen allebei een nieuwe verlovingsring en ze probeerde zichzelf voor te houden dat ze alleen maar blij voor hen was. Dat zij haar laatste vriendje tijdens het oudejaarsfeest in de missionarispositie had betrapt met de vrouw van wie hij had gezegd dat ze ‘alleen maar een goede vriendin van het werk’ was, was geen reden om haar vriendinnen hun geluk te misgunnen.

‘Weet je, je had hun best kunnen vertellen over Rob en wat een rotzak hij bleek te zijn.’

Alleen Mia wist wat er met Colbies ex was gebeurd. ‘Ik wilde

niet zielig gaan doen tijdens ons feestweekend.' Ze deed haar best om het beeld van haar ex in bed met een andere vrouw van zich af te zetten. 'Bovendien weiger ik om hem mijn vakantie op een van de mooiste plekken ter wereld te laten verpesten.' Zeker nadat hij haar oudejaarsfeest zo verschrikkelijk had verpest.

Ze probeerde haar veel te gespannen buikspieren te ontspannen, ademde diep in en keek vanaf haar stoeltje naar het werkelijk spectaculaire uitzicht op Lake Tahoe. Het was echt een winterwonderland. De hemel was blauw, de lucht rook fris en schoon en op de boomtakken lag de zachte, vederlicht uitzierende sneeuw die de avond ervoor was gevallen. Colbie had het halfbevroren meer op het eerste gezicht al adembenemend gevonden, nog voor het kleine vliegtuig twee dagen geleden op het vliegveld van Lake Tahoe was geland.

Bovendien was er niets beter dan samen zijn met mensen die haar bijna beter kenden dan zij zichzelf kende. Gisteren waren ze overdag gaan sneeuwschoenlopen, hadden ze 's avonds te veel gedronken en had ze meer gelachen dan in de tijd sinds hun vakantie van vorig jaar.

Toen ze een paar keer diep had ingeademd en het schitterende uitzicht zag, begon haar lichaam zich eindelijk een beetje te ontspannen. Maar aangezien de stoel steeds dichterbij het topje van de berg kwam, wist ze dat zich helemaal ontspannen er niet inzat.

Over een paar minuten moest ze haar volgende uitdaging onder ogen zien: van de heuvel af skiën... en heelhuids beneden aankomen. Bij andere sporten, zoals tennis en zwemmen, was haar coördinatie perfect, maar als er ski's aan haar voeten zaten, raakten ze acuut in de knoop.

Ze wist dat Mia zou aanbieden om bij haar te blijven als ze van

de lift kwamen, maar Colbie vond het vreselijk om het plezier van haar vriendin te bederven, vooral omdat Mia een echt zwarte-piste-meisje was. Het afgelopen jaar waren ze in San Diego geweest, voor zon, zee en strand, iets waar ze in Seattle niet zo veel van zagen. Dit jaar had ze het geen probleem gevonden om de fanatieke skiërs zoals Mia de bestemming te laten kiezen.

‘Bedankt dat je me in de lift gezelschap hebt gehouden,’ zei ze tegen Mia, ‘maar ik wil niet dat je de rest van de dag op me blijft passen. Als we bovenaan de berg aankomen, ga je naar hartenlust skiën.’

Haar vriendin trok een wenkbrauw omhoog. ‘Hoor eens wie nu een dominastem heeft.’

Mia was een van de mooiste vrouwen die ze ooit had ontmoet, maar Colbie zou haar altijd zien als dat kleine meisje met de slordige vlechten en de ontbrekende tand. ‘Je wilt toch niet dat ik mijn zweepje tevoorschijn haal?’ plaagde ze.

‘Nee, mevrouw,’ zei haar vriendin en ze salueerde zwierig, waardoor hun stoel iets meer begon te wiebelen dan goed was voor Colbies gemoedsrust.

Ze hield haar adem in toen de stoel het eindstation op de top van de heuvel naderde. Ze dwong zichzelf om de stoelleuning, waar ze zich krampachtig aan vastklemde, los te laten, tilde haar ski's omhoog en sprong samen met Mia van de stoel. Even later had haar vriendin haar skibril opgezet, zwaaide ze haar gedag en skiede ze elegant weg, naar de andere kant van de berg, waar alle vreselijk moeilijke afdalingen waren.

Als Mia het deed, leek het zo gemakkelijk. Sneeuw was toch zacht? Hoe veel schade kon Colbie zichzelf berokkenen op een

klein bergje? Misschien zou deze keer alles goed gaan. En heel even, toen haar ski's waarachtig in de door haar gewenste richting gleden, leek het ook zo te zijn.

Tot een klein kind zigzaggend op haar af zoefde.

Colbie nam aan dat het kleine meisje met de zwiepende vlechtjes even ongecoördineerd was als zijzelf als ze zo meteen van de heuvel af zou glijden en ze wist dat ze in ieder geval moest proberen om het kind te redden.

Ze wiebelde op haar ski's, liet haar skistokken vallen en strekte haar hand uit naar het meisje, om haar op te vangen.

Toen het meisje dat zag, lachte ze alleen maar en gleed ze moeiteloos uit haar bereik.

Op dat moment wiebelde wobbelde Colbie een stukje op haar ski's... en belandde ze met een nauwelijks gedempte plof op haar gezicht.

De pasgevallen sneeuw voelde afgrijselijk koud aan haar wangen, haar gezicht en haar voorhoofd. Correctie: het bevroor iedere vierkante centimeter van haar gezicht dat niet bedekt was. Inclusief haar oorlellen en het plekje op haar hals waar haar sjaal waarschijnlijk was losgegaan toen ze viel.

Omdat ze wist dat ze uit de weg moest gaan voor de volgende skiër, probeerde ze op haar handen en knieën te krabbelen. Maar de sneeuw was te zacht en de ene ski die vast was blijven zitten, kwam steeds dieper in de sneeuw terecht en draaide haar enkel in een vreselijk pijnlijke hoek.

Yep, er was geen twijfel over mogelijk. Ze zat vast.

Heel even kwam de gedachte in Colbie op dat deze situatie alleen nog maar erger zou kunnen worden als een of andere sexy,

alleenstaande man met wie ze in een alternatief universum een hartstochtelijke liefdesaffaire zou kunnen hebben haar zou vinden. Met haar kont in de lucht en sneeuw op haar gezicht.

Maar zelfs zij was niet zo'n pechvogel. Dat dacht ze in ieder geval, tot ze een paar seconden later een diepe en een beetje schorre stem hoorde vragen: 'Gaat het?'

Ze tilde haar hoofd op en draaide het iets opzij, om het gezicht te kunnen zien dat bij die waanzinnig sexy stem hoorde, maar ze had zo veel ijskristallen aan haar wimpers dat ze alleen maar een wazig gezicht en donker haar kon zien.

Hij zei: 'Rustig maar, ik help je wel.' Zijn grote, sterke handen grepen haar middel vast en trokken haar uit de sneeuw. Toen was ze zo dom om te proberen haar redder te helpen, maar het enige wat ze daarmee bewerkstelligde, was dat hij ook viel.

Hun ski's gingen los en ze rolden samen een paar meter door de sneeuw, tot ze eindelijk tot stilstand kwamen.

Colbie lag nu met haar rug in de sneeuw en de onbekende man lag met zijn volle gewicht op haar. Maar merkwaardig genoeg realiseerde ze zich, toen ze weer op adem was gekomen, dat het helemaal niet oncomfortabel was. Haar hoofd lag tegen de borst van de man en hij hield haar zo stevig vast dat ze zijn hart door zijn half-open ski-jack hoorde bonzen. Haar armen lagen om zijn nek heen en haar benen waren met de zijne omstrengeld.

Mmm, dacht ze en een zacht gekreun ontsnapte aan haar keel. Ze vond het heerlijk om zo dicht bij een man te zijn, tegen harde spieren en een warmte, die ze overal in haar verkleumde lichaam voelde, te liggen.

Op het eerste gezicht leek Colbie een praktische vrouw, maar in haar hart was ze heel erg sensueel van aard. Ze hield van het gevoel van zachte zijde en kant op haar huid en ze zag er geen kwaad in om veel te veel geld te besteden aan het perfecte, zinnenprikkelende

geurtje. Ze had er altijd van gedroomd om een winkel te hebben met luxeproducten voor vrouwen... maar ze had dergelijke uitgaven nooit voor zichzelf kunnen verantwoorden, net zoals ze nooit voor zichzelf had kunnen verantwoorden waarom ze een goede baan zou opgeven voor een droom. Tot afgelopen maand, toen ze na het debacle met haar ex eindelijk had besloten om haar leven in eigen hand te nemen en het huurcontract voor haar nieuwe winkel had getekend: Pure Verwennerij.

Toen de warme armen om haar heen de kou al snel verdreven en ze hem instinctief dichterbij zich aan trok, drong het tot Colbie door dat ze niet meer zo dicht bij een man was geweest sinds zij en Rob voor het laatst met elkaar hadden...

Ze voelde een steek van pijn om het verraad van haar ex en verstijfde onder de man die haar uit de sneeuw had getrokken.

Had ze niet gezworen om bij mannen uit de buurt te blijven tot ze sterk genoeg was om het verschil te kunnen zien tussen een goeie en een slechte man? Het was volstrekt ongepast om met een volslagen onbekende in zo'n intieme houding te liggen en ze moest hem al helemaal niet dichterbij zich aan trekken.

Punt een: ze wist niet hoe deze man heette.

Punt twee: ze wist niet eens hoe hij eruitzag.

Punt drie: ze had mannen afgezworen!

Ze moest overeind komen, dankjewel zeggen, op de een of andere manier van die ontzettend hoge berg af skiën, waar ze was omdat ze zo stom was geweest om in die skilift te stappen... en dan aan de bar van het skiresort haar gigantische schaamte verdrinken in een glas wijn. Of drie.

Toen hij zich boven haar bewoog, dwong ze zichzelf om haar

armen van zijn nek te halen en ging ze rechtop zitten, zo snel als mogelijk was, aangezien ze een tamelijk diepe kuil in de sneeuw hadden gemaakt.

Met haar besneeuwde handschoenen de ijskristallen van haar gezicht vegen viel niet mee en ze kon eindelijk een blik op haar redder werpen toen ze zei: 'Heel erg bedankt. Ik hoop dat ik je geen pijn heb ged...'

O. Mijn. God.

Ze had nog nooit zo'n knappe man gezien. Nog nooit. Misschien in een film of een tijdschrift, maar nooit in het echt.

Nu schaamde ze zich nog dieper, omdat ze zichzelf zo verschrikkelijk belachelijk had gemaakt. Ze was écht zo'n pechvogel. Niet alleen omdat ze op haar gezicht in de sneeuw was gevallen, maar ook omdat ze het niet had kunnen laten om zichzelf als een krolse poes tegen hem aan te wrijven.

Ze keek naar zijn perfecte gezicht en realiseerde zich tot haar schrik dat ze misschien zelfs hardop had gekreund, omdat het zo erotisch was toen zijn lichaam haar in de koude sneeuw had geduwd.

Wonderlijk genoeg keek hij haar niet vol afschuw aan. Er lag een glimlach op zijn lippen en zijn groene ogen glansden. 'Heel erg graag gedaan. En nee, je hebt me absoluut geen pijn gedaan.'

Ondanks haar diepe schaamte begonnen haar eigen lippen ook bijna te glimlachen. 'Ik kan niet zo goed skiën,' gaf ze toe en daarna zei ze: 'Maar dat had je waarschijnlijk al gezien.'

'Dacht jij dat dat kleine meisje in de problemen zat?'

Ze moest om zichzelf lachen. 'Ze kan waarschijnlijk al skiën sinds ze een peutertje was, hè?'

Hij knikte. 'Ik denk dat we haar over een jaar of tien bij de Olympische Winterspelen zullen zien.'

Om zoiets als dit zou Rob haar de rest van de dag hebben uitgelachen. Maar deze man lachte haar niet uit. Hij lachte met haar mee.

'Ik ben Noah.'

'Ik ben Colbie.'

'Colbie,' herhaalde hij met die lage, schorre stem waar ze koude rillingen van kreeg toen ze elkaar de hand schudden... of in ieder geval de dikke skihandschoenen. Rillingen die niets te maken hadden met de ijsskoude berg waarop ze zaten en die alles met hém te maken hadden. Zijn groene ogen werden iets donkerder toen hij zei: 'Dat is een mooie naam. Echt uniek.'

Het was nooit eerder voorgekomen dat ze zich met geweld ervan moest weerhouden om zich op een man te storten en hem te kussen. Een kus waarvan ze honderd procent zeker wist dat hij fantastisch zou zijn. Maar hij had haar niet gered om zich door haar te laten verscheuren.

Hij veegde een hoopje sneeuw van haar voorhoofd en toen ze huiverde, zei hij: 'Je hebt het koud.'

Ze kon hem niet vertellen dat ze huiverde omdat hij zo dichtbij was en omdat ze dacht aan alle ondeugende dingen die ze met hem wilde doen. Om maar te zwijgen over alle ondeugende dingen die ze hém met háár wilde laten doen.

Als ze Mia was geweest, zou ze hem hebben overdonderd door op een grappige, sexy manier te zeggen dat hij haar warm zou kunnen houden. Maar natuurlijk voelde Colbie zich op dat moment allesbehalve grappig en sexy, dus het enige dat ze kon bedenken

was: 'We moeten waarschijnlijk onze ski's zoeken voor iemand anders erover valt.'

Zonder op zijn reactie te wachten, begon ze weer de berg op te klimmen, maar ze waren zo dicht bij de bomen, dat de sneeuw heel erg zacht en diep was en na een paar stappen viel ze er weer in.

Noah stak zijn armen naar haar uit. 'Houd mij maar vast.'

Dankbaar – en zo opgewonden als ze nooit eerder was geweest als een man alleen maar zijn arm om haar heen had geslagen – liep ze met hem de berg op tot ze alle vier ski's hadden gevonden.

Hij bekommerde zich niet om die van hem, raapte die van haar op en zei: 'Ga zitten, dan maak ik ze voor je vast.'

Omdat ze op school altijd rustig was geweest, had ze geleerd om op andere manieren uit te blinken. Iedereen had haar altijd verteld dat ze zo bekwaam was en ze had haar best gedaan om hen niet teleur te stellen. Ze had altijd voor alle anderen moeten zorgen. Zelfs afgelopen nacht had zij haar dronken en giechelende vriendinnen naar bed gebracht, de keuken en de woonkamer van het huisje schoongemaakt en was toen pas zelf naar bed gegaan. Het was een genot om iemand anders een paar minuten de leiding te laten nemen.

Ze keek hoe Noah een van haar ski's aan haar skischoen vastmaakte en zei: 'Het lijkt wel alsof je dat al eens eerder gedaan hebt. Heb je kinderen?' De niet gestelde vraag 'of een vrouw' zweefde in de lucht.

'Geen vrouw. Geen kinderen.' Hij maakte haar andere ski vast. 'Maar toen ik nog studeerde, was ik een ski-instructeur.'

Ze trok een gezicht. 'Ik ben er tamelijk zeker van dat mijn laatste ski-instructeur ontslag heeft genomen.'

Daar was die adembenemende glimlach weer. 'Ik ben altijd al dol geweest op een uitdaging.'

Wat bedoelde hij? Wilde hij de dag met haar doorbrengen?

Ze fantaseerde even over een hele dag met Noah, hoe zijn sexy ogen haar zouden strelen en zijn handen haar zouden aanraken als hij haar overeind hielp als ze viel. Als ze het beter zou doen dan zo-even, zou hij haar dan belonen met een kus? Of meer?

Hij keek haar aandachtig aan en zei: 'Je hoeft alleen maar naar je lichaam te luisteren. Het gaat niet om de ski's, de skistokken, je voeten of de berg. Het gaat alleen maar om jou. En wat jij voelt.' Zijn woorden klonken verleidelijk. 'Ik kan je laten zien hoe het moet, Colbie.'

'Jij doet alsof het heel gemakkelijk is,' zei ze en haar stem klonk veel minder vast dan haar lief was.

'Niet gemakkelijk,' antwoordde hij, 'maar wel de moeite waard.'

Ze wilde heel graag ingaan op zijn aanbod. Maar hoe kon ze vergeten wat er afgelopen Kerstmis met Rob was gebeurd? Hij had het weekend willen doorbrengen in een duur ski-resort in Colorado en hij had haar beloofd dat het helemaal niet moeilijk zou zijn om haar goed te leren skiën. Maar natuurlijk was hij, toen ze een uur op de berg waren, begonnen met vloeken toen zij hem per ongeluk de weg had afgesneden en hij een duikvlucht in de sneeuw had moeten maken om een botsing met haar te voorkomen.

Ze was er tamelijk zeker van dat een spontaan lesje met Noah op dezelfde manier zou verlopen, had er weinig zin in om nog meer voor gek te staan en daarom weigerde ze.

'Je bent gekomen om jezelf te amuseren en niet om het onmogelijke klaar te spelen door mij te leren skiën. Bovendien,' zei ze om

ieder smoesje aan te grijpen, ‘ben ik dit weekend hier met een paar vriendinnen.’

Hij keek heel opvallend om haar heen. ‘Laten jouw vriendinnen je alleen skiën?’

‘Niet echt,’ gaf ze toe. ‘Ik wilde hen niet ophouden en heb hun gezegd dat ze zonder mij de moeilijkere afdalingen moeten gaan doen.’

‘Zo te horen heb je de hele dag voor jezelf, Colbie.’ De manier waarop hij haar naam uitsprak, voelde als een warm gefluister over haar huid. ‘Laat mij je bewijzen dat ik de uitdaging aankan.’

Als hij iets anders had gezegd, zou zij hem misschien gewoon hebben bedankt dat hij haar met haar ski's had geholpen. Ze zou zich met haar stokken hebben afgezet, binnen een paar minuten de heuvel af zijn geskied en zou hem hebben laten staan. Maar het woord ‘uitdaging’ was te veel voor haar. Dat was immers de reden waarom ze in de skilift was gestapt. Het was ook de reden waarom ze ontslag had genomen en een aantal weken geleden een huurcontract voor een jaar voor Pure Verwennerij had getekend.

Ze had haar hele leven haar best gedaan om te doen wat andere mensen prettig vonden, maar de manier waarop Rob haar had behandeld, was de druppel geweest die de emmer had doen overlopen. Nu ging ze doen wat ze zelf prettig vond.

Opeens kon ze niets bedenken dat ze prettiger zou vinden dan met een adembenemende man een dag doorbrengen op een besneeuwde berg in Lake Tahoe.

Ze keek naar Noah en glimlachte. ‘Als je vandaag echt leraar wilt spelen, zal ik proberen om de beste leerling te zijn die je ooit hebt gehad.’

Noahs hele lichaam reageerde op Colbies woorden, die niet met opzet erotisch bedoeld waren. Hij wilde haar weer tegen zich aantrekken om erachter te komen of haar mond even lekker smaakte als hij eruitzag. Maar hij merkte hoe huiverig ze ervoor was om een paar uur met hem samen te zijn en het leek hem beter om niet te opdringerig te zijn.

Later, als ze zich meer bij hem op haar gemak voelde, zou hij haar kussen.

‘Laat je skistokken maar even in de sneeuw liggen,’ vertelde hij haar. ‘Ik wil dat je in plaats daarvan mijn handen vasthoudt.’

Ze aarzelde even. ‘Heb je zo al je leerlingen lesgegeven?’

Hij grijnsde naar haar. ‘Alleen de mooie leerlingen.’

Ze legde blozend haar handen in de zijne. ‘Oké, en nu?’

‘Doe je ogen dicht.’ Ze fronste meteen haar voorhoofd en dat vond hij zo schattig, dat hij hardop moest lachen. ‘Maak je maar geen zorgen, als we de heuvel af skiën, houd je ze open.’

Ze keek naar de voet van de heuvel en trok een gezicht. ‘Konden we maar voor altijd hier boven blijven.’

‘Colbie.’ Hij wachtte tot ze hem weer aankeek. ‘Ik laat je niets doen waar je niet klaar voor bent. Je moet me vertrouwen.’

Hij kon in haar ogen zien dat ze begreep, dat hij het niet alleen over skiën had. Hij had het over hen beiden. Na een lange aarzeling knikte ze eindelijk en toen sloot ze haar ogen, zoals hij haar had gevraagd.

‘Verplaats je gewicht gelijkmatig over beide ski’s.’ Toen ze een